

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De introuersione ad admandum Deum. 31

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER I.

quæ tāta cognatione, vt soror & spōsa Christo coniungeris, qui signum suum impressit fronti tuæ, quod in sempiternum deleri non poterit, te que preciosissimo & inæstimabili thesauro, vt-pote seipso, redimere dignatus est, per quem nihil tibi negare poterit, si secundum eius beneplacitum viuere, & amoris sui iugiter esse memor curaueris. ¶ Si vero istud neglexeris, & stercorei atque limo vanarum creaturarum te immiscueris, certa esto, q̄a cito velociter perditura es nobilitatem tuam, vt-pote ingrata existens charitati suæ, tradetque te tortoribus secundum iustitiam & æternam ordinationem suam, qui nihil in te relinquent impunitum. Tu vero Dei similitudine & tua ipsius pulchritudine spoliata simul cum ipsis horribiliter deformaberis. Attamen esse tuum in perpetuum durabit. Quia enim ad æternæ essentiæ imaginem & similitudinem facta es, ad possidendum perpetuo summum bonum, ad contemplandum æternam lucem, idque neglexisti, propter hoc iure in perpetuum, velis nolis, æternas tenebras et carnales demonum aspectus intueri cogeris. Et pro eo quod perenni iucunditate frui deberes, perpetua tormenta sustinere & sentire compelleris, eo quod sempiterno bono non adhæseris, Deo videlicet tuo, qui se ad hoc tecum vniuit & te sibi similem fecit, quique diuinam virtutem suam, & lumen vultus sui, insuper & beneplaciti sui cognitionem tibi infudit, quatenus ei seruire, eumq̄ cognoscere & amare debuisses.

Qualiter nos ad amandū Deum intra nos
conuertere debeamus. Cap. XXXI.

F Quisquis

MARGARITÆ EVANG.

Quisquis ergo in amore proficere, & in virtutibus crescere voluerit, studiose ad hoc niti debet, vt in omni actione & omissione sua diligēter custodiat sui in se liberam introuersionem, & in vnione amoris Deo iugiter adhæreat. In hac quippe vnione lumen gratiæ suæ & conscientiæ puritatem largitur Deus. Et in hac libera introuersione (vbi anima cum Deo vnitur) charitas exoritur, quæ nimirum præcipua radix est omnium virtutum. Ipsa nanque superiores animæ vires coram Deo iugiter in quadam tranquilla diuinitatis fruitione conseruat. Ipsa omnes sensuales vires in quoddam internum sentimentum congregat. Ipsa memoriã trahit in fontale principium suum, vbi semper illi respondet æternitas beatissimæ Trinitatis. Ipsa intellectum in cognitionem et saporem æternæ sapientiæ sustollit. Ipsa vim amatiuam replet & accendit, & spiritum in conspectu Dei ardere facit & liquefcere, & animam in abyssi amore velut annihilare seipsam. Ipsa spiritum simplicem & absque imaginibus facit in diuina libertate. Ipsa animam purgat, mundat & simpliciat. Ipsa rationem illustrat, & eam docet omnium virtutū discretionem. Ipsa vim concupiscibilem purgat, & ad æterna desideranda impellit. Ipsa irascibilem deprimat, eamq; mitem & humilem reddit. Ipsa conscientiam purificat. Ipsa corripit, & ordinat omnes affectiones. Ipsa cor quietum, feruidum & fœcundum reddit in omni exercitio virtutum. Ipsa cuncta hominis opera Deo placita facit. Ipsa voluntatē quæ principalis est radix spiritus, in diuina charitate confirmat, ipsamq; ad omnes homines largo quo-

LIBER I.

ergo quodam favore emanare facit. Ipsa vim concupiscibilem, quae radix est animae, in altissima quadam humilitatis abyfso fundat, per quam anima sese inclinatur & submittit Deo & omni creaturae. Ipsa postremo intentionem, quae est radix cordis, firmat ac stabilis in vera patientia & tolerantia, & in omni labore, & tam in prosperis, quam in aduersis, in omni etiam ignominia & sui despectu se facit eam iuste operari. ¶ Quisquis igitur amorem Dei in moribus suis interius & exterius seruat, ille procul dubio omnia tam veteris quam noui testamenti praecepta adimplet. Amor bonum hominem humilem facit absque sapere, patientem sine sentire, & iustum absque scire. Hinc dicit Bernardus: O anima esto solitaria, & ei soli seruias, quae te solus elegit. O anima Dei insignita imagine, decorata similitudine, desponsata fide, dotata spiritu, redempta sanguine, deputata cum angelis, capax beatitudinis, haeres bonitatis, rationis particeps, quid tibi cum carne, unde ista pateris? Cum igitur Deus amor sit, quare huc illucque discurremus, cur properamus ad altitudinem caeli & profundum terrae, ad quaerendum inibi ipsum, qui hic praesens nobiscum est, si nos esse cum ipso velimus? ¶ Quapropter si in charitate persistere & a grauibus peccatis praeseruari volumus, nos ipsos sollicitè conseruare debemus in quadam simplici introversione in nos ipsos, & continue habitare ac manere nobiscum, & diuinis intendere inspirationibus. Ibi nanque veram hauriemus sapientiam, ibi, quomodo viuere oportet, discemus. Et tunc per omnia conformis erit vita nostra scripturis sanctae ecclesiae, & omnibus sanctis, & ex amore

F ij virtutum

MARGARITAE EVANG.

virtutū atq; ex profunda humilitate desiderare incipiemus, tam per scripturas sanctas, quam a cunctis hominibus argui ac reprehendi, multūque delectabit nos fugiter verba salutaris informationis audire, & videre sanctitatem vitæ. In his etenim, alijsq; multis quotidie proficit quilibet homo bonus. ¶ Quidam magister dicebat: Multus discursus, & frequens interrogatio mea, nō me sanctum facere potuerunt, sed sessio mea, & sollicita ac diligens meditatio ipsæ me Deum inuenire fecerunt. Quisquis enim omniconatu sese in essentialē animæ suæ fundum introuerit, & inibi corā Deo se posuerit in interno silentio cum quiete spiritus & pace cordis, ille procul dubio Deum illic existentem inueniet, audietque ibidem omnipotens & æternum verbum, quod omnia interiora animæ viuificat & intimum mentis suæ claritate vultus sui illuminat, animam veritate vestit, & cor in amarissimæ passionis suæ meditatione fecundum efficit. Hic suprema veritas intellectu apprehenditur, hic assicuratio fit homini fore se de prædestinatis, de quibus Euangelium: Multi, ait, sunt vocati, pauci vero electi. Omnes quidem vocati, & amarissima domini saluatoris nostri passione redempti sumus, sed pro quanto eius passionem sequimur, eamque in nostris cordibus & cogitationibus gestamus, & per eam vnus spiritus, vna anima, & vnum cum ipso corpus efficimur, idque ipsum quod sentiebat in gaudio suo spiritu suo, moestissima anima sua, & vulnerato corpore suo, nobis attrahimus, pro tanto assicurari meremur. ¶ Quod cum ita sit, frivola admodum, & cæca nimis opinio est, dicentium

LIBER I.

tium: Vnde scire potero, si me vel elegit, vel dā
 nare constituit Deus? Et: Signauit Deus omnes
 suos, atque præuidit quos vel saluare, vel repro
 bare decreuit. Huiuscemodi nanque verbis aut
 cogitationibus grauius nimis inhonoratur, &
 blasphematur Deus. Non est voluntas patris ve
 stri, qui in cœlis est, ait ipse dominus, vt pereat
 vnus de minimis istis. Venit em̄ filius hominis
 saluare quod perierat. Et: Pater diligit filium, &
 omnia dedit in manu eius. Qui credit in filium,
 habet vitam æternam: qui autem incredulus
 est filio, non videbit vitā, sed ira Dei manet sup
 eū. Ab æterno siquidē oēs nos pijsimus Deus a
 mauit, cognouit, vocauit & elegit, ita vt si vice
 versa etiā nos ipsum cognoscere, amare et elige
 re velimus, absq; dubio futuri simus in perpetu
 um electi ipsius. Oēs em̄ illos, qui ipsum eligere
 & amare volūt, elegit dñs. Vnde etiā ipse dicit:
 Ego diligētes me diligo. Et hos q̄q; signauit cha
 ritate & gratia p̄destinationis, seq; eis in perpe
 tuū benefacere velle promisit. Illos vero qui se a
 Deo spōte auertūt, & solatiū atq; amorē suū in
 rebus trāsitorijs constituūt, eisc; cor suum appo
 nūt, obliui amoris diuini & beneficior; Dei, hos
 tales secundū æternā p̄destinationē suā p̄seuiuit,
 q; videlicet in perpetuū iuxta exigentiā oper; su
 or; male habebūt, & debita iustitia in æternum
 condemnabunt. Cōtempserunt etem̄ & abiece
 runt pro bonis tēporalibus æternū bonū, & spō
 te se auerterūt a Deo creatore suo ad creaturas,
 & pro hoc vā sempiternū & perenne supplicii
 eis repēdet. Qui vero Deū sup omnia diligūt et in
 tendūt, illos ipse vicissim saluare decreuit, per
 ducetq; eos ad brauiū illud, pro quo multi qui

MARGARITAE EVANG.

dē in stadio currunt, sed vnus tantū accipit, qui sunt omnes illi, qui vnum cum Deo efficiuntur.

De abiiciendo omni seruili timore.
re. Cap. XXXII.

Postquam ergo attendit meditatio mortis, & iudicij extremi, poenarumq; inferni & gaudij aeternae vitae hominem fecit a peccatis abstinere, & mundū fugere: ipseq; iā homo ad scholā Christi, & ad vitā spiritualem, iuxta euāgelica Christi consilia se cōtulit, & dño Deo suo fideliter promisit seruiturum se illi in perpetua castitate, paupertate & obedientia, carnemq; suam cum vitijs & cōcupiscentijs crucifixit, & amorosam vitam ac passionem atq; imaginem Christi cordi suo impressit, eiusq; internos cruciatus et virtutes in anima sua collegit, eleuans iā cū pura fide in Deum cogitationes suas, & intellectū cū securo spe, & voluntatē in ardētissimo amore vnitā habēs, prout supius dictū est, etiā timor Dei adesse debet. ¶ Sicut em̄ per amorē oēs virtutes acquirunt, ita per timorē & humilitatem acquirunt iā virtutes custodiunt, non quidē per seruilē illū timorem, q; seipsum q̄rit et lucrum suū, timēdo mercedem perdere, et poenā aut confusionē incurrere, sed per filialem timorē, q; ex amore nascit, qui in omnibus pure Deū q̄rit & inuenit, etq; ex amore cum omni diligentia reuertet ac timet. Qui mētem inhærere Deo facit, ipsamq; cōstringit in vinculo dilectiōis & pacis ad seruādum vnitatē spiritus: Sēperq; nos sollicitos reddit, ne quid forte admittamus, quod Deo in nobis displicere possit, ob quod faciē suam a nobis abscondat, ne ve eius bonis siue donis
ob